

Sirmo tautas atmodas darbinieku godinot.

(Sakarā ar P. Smeltera 70. šūpuļa svētkiem.)

Š. g. 31. oktobrī, ieejot 8. gadu desmitā, gan prese, gan sabiedrība izteica jūsmīgus novēlējumus sirmajam Latgales atmodas darbiniekam b-kgm Pēterim Smelterim.

Šinī sakarībā lai ir atļauts iepazīstināt akadēmisko jaunatni ar šī dižā tautas dēla, lielā patriota, dzīvi un darbiem.

B-kgs P. Smelteris ir viens no vecākiem Latgales atmodas darbiniekiem. (Citi viņa laika biedri piem. Fr. Trašuns, N. Rancāns un K. Skrinda jau sen ir aizgājuši viņsaulē.)

Pieminot tautisko kustību, jāatceras, ka Latgalē tautiskā atmoda sākas gadus 40 vēlāk kā pārējā Latvijā (jo Latgalē dzimtbuvi atcēla 40 gadus vēlāk un līdz ar to novēlojās saimnieciskā un kulturalā attīstība). Reizē jāatceras arī tas, ka Latgales darbinieku, patriotu, darbs ir līdzīgs tam, ko darijuši Kr. Valdemārs, Kronvalds, Kr. Barons u. c. Tāpēc arī ar pateicību un sajūsmu sabiedrība ir pieminējusi P. Smeltera ieiešanu atotā gadu desmitā.

P. Smelteris dzimis 1868. g. 31. oktobrī Varakļānu pagastā; beidzis Rēzeknes pilsētas skolu un studējis Pēterpilī katoļu garīgā seminārā, ko beidzis 1894. g. Pēc tam viņš strādājis gan savā dzimtenē, gan Pēterpilī savas tautas un valsts labā. Kā atzinību par padarīto darbu 1927. g. viņam piešķīra Triju zvaigžņu ordeni.

Jau agrā jaunībā P. S. vēroja latgaļu zemnieku dzīvi, mīlēja to, bet arī redzēja tās trūkumus. Šos trūkumus bija jālabo: jānudina tautiešus uz izglītību, uz gaismu, jāmaca viņiem kļūt turīgākiem un apzinīgākiem. Bet visvairāk jauno patriotu sāpināja tas, ka latviešu valodu svešās varas turēja par kaut ko zemāku, nievāja un pat vajāja. (Lai atceramies tikai 80. gadu pārkrievošanas laikus un Muravjeva aizliegumu, kas 4

gadu desmitus vajāja latgaļu iespiesto vārdu!)

Neskatoties uz to, ka tiek apspiesta katra brīvāka doma, ka draud vajāšanas par katru nacionālu pasākumu, tas jauno latgaļu patriotu pulcīgu, kurā piedalās arī P. S., neiebaida. Šie patrioti gādā par latgaļu organizēšanu vispirms Pēterpilī („Pēterpils latviešu mu-

P. Smelteris.

zikalā biedrība”), tad arī dzimtenē, gādā par savas valodas godā celšanu, gādā par avīzēm un literatūru saviem tautiešiem. Pie visiem šiem pasākumiem aktīvi darbojas P. Smelteris.

Vēl studenta gados P. S., būdams vairākās savas dzimtenes draudzēs, enerģiski vāc tautas tradīcijas, un vēlāk (ap 1895. g.), kad Pēterpilī satiekas ar H. Visendorfu un Kr. Baronu,

viņš Baronam jau var nodot vairākus tūkstošus tautas dziesmu (pirmā sējumā vien 7197).

1899. gadā viņš izdod atsevišķi „Tautas dziesmu, parunu un meiklu vocelīti”. Tā ir tautas tradīciju izlase vienkāršiem lasītājiem.

Viņš raksta arī oriģināldarbus. (Daļa iespiesta J. Velmes žurnālā „Austrums.”) Savos rakstos — dzejās P. S. aicina celmlaužus nākt un strādāt tautas dūvā: darbs ir grūts, bet pūlīgi atmaksājas. Dzejā „Tēvu zeme” parādas autora lielā dzimtenes mīlestība, par tēvu zemi nav skaistākas un jaukākas zemes. Kādā citā dzejā viņš raksturo latviešu dziesmu garu: dziesmas atvieglo darbu, dziesmas aizdzen skumjas, dziesmas cilvēku pat tikumā pacel augstāk. Te mēs redzam, cik augstu autors vērtē tautas tradīciju etisko nozīmi!

Cik dedzīgs patriots un nacionāls cīnītājs viņš ir savos rakstos, tikpat dedzīgs arī darbos. Kaut gan viņam laimējās pieredzēt savu ilgu piepildījumu, sava laika centieni uzplaukumu ziedus un auglus — Latvijas valsts nodibināšanos, tomēr nacionālam cīnītājam arī Latvijas valsts laikā darba netrūkst. Cik daudz mūsu tēvijā ir pārtautotu latviešu! P. Smelterim, darbojoties pierobežas apgabala draudzē, ar tādām ir jāsatiekas ļoti bieži. Ar neizsīkstošu enerģiju viņš māca savus tautiešus cīnīt savu tautu un valodu. Viņa dedzīgā tautas mīlestība skārusi tūkstošus, kļūšais un ilga darbs nesis krietnus augļus.

Tautas tradīciju krāšanu viņš turpinājis visu mūžu, un bijis daudziem par ierosinātāju, priekšzīmi un palīgu. Viņš savus sakrātos materiālus devis citiem izlietot, daudzus arī mūsu lielajam mitologam prof. P. Šmītam.

Iesāktā darba turpināšanai gaišas un miera pilnas dienas astotā gadu desmitā!